

Uttalelse fra maoister i Afghanistan, 20. august

Vi publiserer denne uttalelsen fra Afghanistans (maoistiske) kommunistiske parti [CMPA] i oversatt utgave. Vi oppfordrer til å spre artikkelen, i håp om å styrke den internasjonale solidariteten med folket i Afghanistan.

Sammenbruddet til marionettregimet, det skammelige nederlaget til den amerikanske imperialismen og maktoveratakelsen til Taliban-fundamentalismen

Fristen for tilbaketrekning av de imperialistiske okkupasjonstroppene var satt til 31. august, men marionettregimet i Kabul kollapset 15. august. Til tross for at de amerikanske tjenestemennene stadig sa at «Saigon-øyeblikket» ikke skulle bli gjentatt, ble Kabul-øyeblikket verre. Samme dag som Kabul falt for Taliban, ble tusenvis av amerikansk militærpersonell stasjonert på Kabul-flyplassen for å evakuere den amerikanske ambassaden. Mens Taliban ventet ved portene til Kabul, tryglet amerikanske og andre vestlige diplomater dem om å vente på en «fredelig» maktoverføring. Tykk mørk røyk steg fra de amerikanske og andre vestlige ambassader, da «følsomme» dokumenter ble brent. Hele episoden, fra å forlate ambassaden til troppenes tidligere avgang fra Bagram-basen, midt på natten og uten kunngjøring, er en fantastisk visning av det militære og politiske nederlaget til det amerikanske imperialistiske prosjektet i Afghanistan.

Nå prøver de amerikanske imperialistene å dysse ned sitt skammelige nederlag i Afghanistan. De understreker at prosjektet deres i landet hadde et smalt fokus på å beseire Al Qaeda, et mål som ble oppnådd ved Osamas død i 2011. Biden og hans kampefeller nedtoner sine statsbyggende mål; slagordene om å bygge moderne statlige institusjoner som respekterer «menneskerettigheter og kvinners rettigheter» er borte. Biden folket i Afghanistan for fiaskoen, da de ifølge hans imperialistiske og rasistiske verdensbilde ikke er i stand til å leve i harmoni. Biden og de amerikanske imperialistene prøver å skjule sin rolle i å skape de nå 40 årene med krise og kaos i Afghanistan. Riktignok vil de neppe lykkes med å skjule dette faktum, da historien til USAs imperialistiske rolle i å skape og utløse den nåværende krisen og kaoset er velkjent og godt dokumentert.

Det amerikanske nederlaget i Afghanistan viser, mer enn noe annet, at imperialister er papirtigre. Men denne papirtigere er virkelig i et stadium av tilbakegang og forfall. Det siste oppstyret viser fallet i dens hegemoni, den flyktige innflytelsen til diplomatiet dens og ineffektiviteten til dens kriminelt enorme og dyre militærapparat.

USA hadde innsett fiaskoen i Afghanistan ved slutten av presidentskapet til Bush. Obama-administrasjonen diskuterte å holde tapene små og trekke seg fra Afghanistan. Obama-administrasjonen, tilsynelatende under press fra Pentagon og det militærindustrielle komplekset, valgte imidlertid å sette inn flere amerikanske tropper for å beseire Taliban. Dannelsen av «det afghanske forsvarets nasjonale sikkerhetsstyrker» [ANDSF] var den viktigste og dyreste bestanddelen i det «nasjonale gjenoppbyggingsprosjektet» som okkupasjonsmakten i Afghanistan foretok. I januar 2015 hadde den amerikanske okkupasjonsmakten avsluttet «Operation Enduring Freedom», navnet på den amerikanske imperialistiske krigen i Afghanistan, og overlatt ansvaret for krigen til ANDSF. Likevel fortsatte okkupasjonen av landet, selv om

okkupasjonsmaktene holdt seg borte fra slagmarken på bakken og bare ga luftstøtte og fortsatte å gi opplæring til ANDSF. Likevel fortsatte Talibanopprøret og påførte enorme tap for ANDSF.

ANDSF ble rekruttert fra fattige og arbeidsledige og brukt som kanonfôr til et borgerlig komprador-statsbyggingsprosjekt som ble utført under imperialistisk okkupasjon. Biden antydte at ANDSF var 350.000 mot Talibans 75.000 på en pressekonferanse som kunngjorde tilbaketrekning av de amerikanske troppene i april. Biden antydte også at de afghanske [stats-]styrkene var bedre bevæpnet og utstyrt. Det var på dette grunnlaget at den amerikanske regjeringen antok at ANDSF ville klare seg uten amerikansk luftstøtte. Men det de ikke tok høyde for, var at ANDSF var en leiesoldatstyrke som manglet engasjement og politisk vilje til å kjempe.

Marionettregimet var notorisk korrupt. Den siste presidenten Ghani, som stakk av, kalte innenriksdepartementet sitt for «korrupsjonens bankende hjerte». Dette departementet kontrollerte mesteparten av ANDSF. Alle embetsmennene, fra toppen og ned til fotsoldatene, så på stillingen sin som en mulighet for vinning. Da amerikanerne trakk tilbake luftstøtten, smuldret ANDSF raskt sammen, overgav posisjonene sine til Taliban og stakk av. Det var tydelig at de ikke var villige til å kjempe og dø for en stat som tilhørte den borgerlige kompradorklassen som levde som faraoer. De statlige institusjonene var en byrde og et undertrykkelsessystem for massene; massene fikk få ytelser av dem, men led mye av korrupsjonen og brutaliteten. Denne staten dugde bare til å fylle lommene til de rike. Det så ut til å være en konkurranse blant den politiske eliten om hvem som hadde det største herskapshuset og palasset; eller hvem som kjørte rundt, for eksempel hjemmefra til kontoret, med det største antallet skuddsikre SUV-er og bevæpnede vakter.

Denne herskende klassen som har tjent de amerikanske imperialistene de siste tjue årene, var sammensatt av to

leirer. Det var en leir av vestutdannede teknokrater som var favorittene til de vestlige beslutningstakerne; de satt på størstedelen av den politiske makten. Presidenten som flyktet fra landet, Ashraf Ghani, er et godt eksempel på den første leiren fordi han, før han kom til Afghanistan i 2001, var professor ved John Hopkins University. Regimets andre leir er beryktet som krigsherrer. Krigsherrene hjalp amerikanske imperialister med å invadere Afghanistan; de hadde jobbet som fotsoldater for den amerikanske imperialistiske okkupasjonen. Begge fløyene var like korrupte, menneskeforaktende og underdanige for sine imperialistiske herrer. Deres umiddelbare og primære mål var å utvide egen formue. Statlige institusjoner var bare et verktøy for å bli rik. Selvfølgelig sto alles andel av byttet alltid i forhold til deres politiske makt og politiske tyngde. For eksempel plyndret Karzai, hans visedirektør Fahim og deres medløpere rundt 1 milliard dollar fra en privat bank i Kabul; det var en enkel overføring av offentlige penger til få private hender. I løpet av de siste tjue årene klarte toppsjiktet i herskerklassen å tilrane seg et stort antall statlige landområder. Denne kapitalakkumuleringen gjennom ekspropriering – som rett og slett gjør offentlig land til privat eiendom – var enestående i landets historie.

Den overdådige rikdommen og makten til de herskende klassene var uten sidestykke i landets historie. Massene, som disse faraoene prøvde å imponere med denne prangende fremvisningen av rikdom og makt, var selvsagt overveldet, men de hatet dem også. En slik overdådighet oppmuntret også til og normaliserte misbruk av makt og korrupsjon. Derfor var systemet ødelagt fra topp til bunn. Til og med regjeringsoldater stjal ammunisjon, olje og gass og solgte dem – oftest til sine fiender, Taliban.

Krisen i marionettregimet i Kabul er av samme art som krisen i amerikansk imperialisme, og det er legitimitetskrisen. Dukkeregimet manglet legitimitet; det var et regime som var i tjeneste for den imperialistiske okkupasjonen. Det hadde ikke

engang legitimitet i øynene til soldatene. Soldatene visste at de var der for inntektens skyld. Soldatene trodde heller ikke på de tomme slagordene til marionettregimet; de visste at marionettregimets øverste ledd ikke trodde på sine egne slagord. Taliban raske seier ble gjort mulig av hulheten og råttenskapen til marionettregjeringen.

For å redde marionettregimet startet de amerikanske imperialistene Doha-fredsprosessen. Doha-prosessen var ment til å slutte fred mellom marionettregimet og Taliban, og integrere Taliban i førstnevntes styre. De amerikanske imperialistene førte langvarige forhandlinger med Taliban uten regimet. Nå er det helt klart at den amerikanske diplomatiske innsatsen i Doha var en fullstendig fiasko; de forsterket bare Talibans prestisje, ga dem en internasjonal plattform og intensiverte legitimitetskrisen for marionettregimet i Kabul. Med Taliban-overtakelsen av Kabul, er vi ikke bare vitne til nederlaget for amerikansk militær innsats, men enda mer tydelig er den amerikanske diplomatiske fiaskoen. USA kunne ikke engang stoppe Taliban fra å overta hovedstaden før de siste amerikanske troppene hadde reist, som skulle skje 31. august.

På sin første pressekonferanse i Kabul sa Taliban-talsmannen at de er i en konsultasjonsprosess om den eksakte formen for det fremtidige politiske systemet. Det ser ut som om den raske seieren til og med har tatt Taliban på sengen. Taliban har ikke en presis tanke og plan for sitt fremtidige politiske system. Det de insisterer på er at det fremtidige systemet vil være «islamsk» og «inkluderende». Nå som Taliban har vunnet krigen ved hjelp av reaksjonære utenlandske makter, spesielt Pakistan, vil de gjerne diktere deres form for politisk system over landet. Imidlertid er Taliban nå fanget mellom sine ideologiske forpliktelser om å gjenopprette Det islamske emiratet og deres krav om å oppnå internasjonal anerkjennelse. Denne spenningen har potensiale til å tenne indre gnisninger i bevegelsen. Taliban er klar over at deres styresett, som de

kaller Islamsk Emirat, et system styrt av et råd med mullaer ledet av en øverste religiøs leder, er ekstremt upopulært. Taliban-talspersonen antydte at de er i forhandlinger, og de kan ha et annet navn på systemet sitt. Ved å være villig til å kalle systemet sitt noe annet enn Islamsk Emirat, viser Taliban politisk fleksibilitet og vilje til å imøtekomme imperialistiske interesser og andre styrker i de herskende klassene, muligens også dele politisk makt med dem.

Imidlertid har Taliban nå voldsmonopolet. Det nye politiske systemet, uansett tittel, vil være et teokrati dominert av Taliban. Det vil være et diktatur av den føydale borgerlige kompadorklassen, under pisker til et stramt teokrati. Teokratiet vil styrke den sosiale undertrykkelsen av kvinner, religiøse og nasjonale minoriteter. Den nasjonale sjåvinismen og kjønnsjåvinismen under dette teokratiet vil bli dystre.

Dermed må den revolusjonære leiren forberede seg på kampen som venter, nå som den viktigste motsetningen er mellom folket i Afghanistan på den ene siden og de føydale borgerlige kompradorklassene og deres imperialistiske herrer på den andre. Motsetningen og samarbeidet mellom forskjellige reaksjonære leirer i de herskende klassene vil fortsette, noe som gjenspeiler motsetningene og samarbeidet mellom forskjellige imperialistiske og reaksjonære fremmede makter. Til tross for deres motsetninger, vil det nye fremvoksende halvføydale/halvkoloniale regimet i Afghanistan være underlagt utenlandske imperialister. Med tilbaketrekningen og nedgangen i innflytelsen fra de amerikanske imperialistene i regionen, vil det nye regimet være nærmere og underordnet russiske imperialister og kinesiske sosialimperialister... utvilsomt vil amerikanske imperialister og allierte også fortsette å blande seg inn i landet og regionen. Afghanistan og andre land i regionen vil fortsatt være en arena for interimperialistisk rivalisering som vil forsterke motsetningene mellom forskjellige reaksjonære leirer. Imidlertid vil de amerikanske imperialistene støtte fremveksten av et halvføydalt og

halvkolonialt regime av de føydale borgerlige kompradorklassene, med Taliban i midten.

Folkemassene hater Taliban. Derfor prøver mange mennesker å komme seg unna makten deres. Talibans reaksjonære natur kommer til å fremmedgjøre massene ytterligere og presse dem til å slå tilbake og vise motstand mot Talibans reaksjonære og anti-folkelige politikk. Den revolusjonære leiren bør forberede seg på å møte disse utfordringene og mulighetene. Det nye fremvoksende regimet vil være en dødelig cocktail av klasse-, kjønns- og nasjonal undertrykking – en garantist for halvføydale og halvkoloniale, foreldede, undertrykkende og utnyttende sosiale forhold. Det Kommunistiske (maoistiske) Partiet i Afghanistan må streve etter å spille sin rolle i å styrke den revolusjonære leiren og tilby et revolusjonært alternativ.

Afghanistans kommunistiske (maoistiske) parti, 20. august 2021

□□□□□□